

Zorgen kindjes

Mijn jongens zijn prematuur geboren. Mensen weten niet dat ze elke dag vechten en streven voor wat ze staan. Er is zoveel zorg, zowel om hun bij te staan voor ontwikkeling. De ene volgt nu kine en logo en extra basisbegeleiding. Ik als mama die steeds alles probeert te zijn, vooral op hun voorbereiding op wat komen zal. Vooral meer structuur en planning. Er gebeuren ook meer onderzoeken naar hun ontwikkelingsstoornissen. Ze worden ook sneller ziek, allergieën, ademhalingsproblemen... En als ik daar wil over praten met iemand wordt het vaak weggewuifd met 'het komt wel goed,' of 'je zit er teveel achter en heb eens vertrouwen.'

Daardoor voel ik mij soms een slechte mama, vooral het onmachtgevoel komt naar boven en de stress is met momenten heel overheersend. Ik zou mijn lieve schatten van jongens niet kunnen missen maar soms denk ik wat als ik geen kinderen had. Ik voel mij niet meer de persoon die ik was en desondanks zou ik het niet anders willen. Ik mis soms mijn oude rustige onbezonnen leven. Nu word ik eerder geleefd. Ik sta er ook vaak alleen voor wat het ook weer eens zo zwaar maakt.

Ik weet dat ik het goed doe of toch wat ik denk dat het goed is en trek me op aan mijn kindjes, maar als ik dan (bvb als de kindjes op school worden getest) het deksel op de neus krijg en ze zeggen dat de kindjes het niet goed doen. 'We laten ze over, maar ze gaan het moeilijk hebben,' dan breekt mijn hart. Ik weet daar altijd een paar dagen van. Ik kook dan van woede, onrust en onmacht. Als mama wil je toch alleen maar het beste. Dat ze mee kunnen met al de rest. Het moeten geen primussen zijn, maar met 50% zou ik al tevreden zijn. Want dan voel ik de onzekerheid weer. Push ik ze misschien teveel, moet ik nog meer energie/tijd erin steken of overdrijven ze op school. Ik probeer ze als mama gerust te stellen en er voor hen te zijn door hen vooruit te helpen. Maar het zijn tenslotte nog maar kinderen.

Ik wil gewoon dat ze weten dat ik enorm trots op hun ben en hun dat probeer mee te geven. Al weet ik dat wanneer de eerste ouderavond wee komt het niet goed zal zijn en dat doet me verdriet. Weer een hele uitleg van...

De ene praat niet veel, al begint het te beteren, vooral s avonds in bed. De andere is snel afgeleid en heeft een hekel aan etiketjes. Schoenen zijn ook een ramp en saus mag zijn eten niet raken. Op een stoel zitten lukt niet... Het is soms zwaar. Waarop het vooral met de kijk op hoe de maatschappij onze kinderen extra druk zet en men steeds meer en meer moet presteren, ben ik als mama bang hoe dit zal verlopen met mijn twee kapoenen. Ik doe mijn best, maar soms is het moeilijk.

Een anonieme mama